

Les riqueses de la fe

Article de sant Josepmaria
Escrivà publicat a l'ABC el 2 de
novembre de 1969. El fundador
de l'Opus Dei escriu de l'amor a
la llibertat com un dels tresors
de la fe cristiana.

03/07/2007

En el cant a les riqueses de la fe que
és l'Epístola als Gàlates, sant Pau ens
diu que el cristià ha de viure amb la
llibertat que el Crist ens ha guanyat
(1). Aquest va ser l'anunci de Jesús
als primers cristians, i això
continuarà sent al llarg dels segles:

l'anunci de l'alliberament de la misèria i de l'angoixa. La història no està sotmesa a forces cegues ni és el resultat de l'atzar, sinó que és la manifestació de la misericòrdia de Déu Pare. Els pensaments de Déu estan per sobre dels nostres pensaments, diu l'Escriptura (2); per això, confiar en el Senyor vol dir tenir fe malgrat tot, anant més enllà de les aparences.

La caritat de Déu –que ens estima eternament–és darrere cada esdeveniment, encara que de vegades oculta per a nosaltres.

Quan el cristià viu de fe –amb una fe que no sigui sols paraula, sinó realitat d'oració personal–, la seguretat de l'amor diví es manifesta en alegria, en llibertat interior. Aquests nusos que torturen de vegades el cor, aquests pesos que aixafen l'ànima, es trenquen i es dissolen.*Si Déu està per nosaltres, qui*

estarà contra nosaltres? (3). I el somriure ve de seguida als llavis. Un fill de Déu, un cristià que visqui vida de fe, pot patir i plorar: pot tenir motius per doldre's; però, per estar trist, no.

La llibertat cristiana neix de l'interior, del cor, de la fe. No és, però, quelcom individual, sinó que té manifestacions exteriors. Entre elles, una de les més característiques de la vida dels primers cristians: la fraternitat. La fe –la magnitud del do de l'amor de Déu– ha fet que s'enxiqueixin fins a desaparèixer totes les diferències, totes les barreres: *ja no hi ha jueu ni grec, no hi ha esclau ni lliure, no hi ha home ni dona: sou un de sol en el Crist Jesús* (4). Aquest saber-se i estimar-se de fet com a germans, per sobre de les diferències de raça, de condició social, de cultura, d'ideologia, és essencial al cristianisme.

No és la meva missió parlar de política. Tampoc no és aquesta la missió de l'Opus Dei, ja que la seva única finalitat és espiritual. L'Opus Dei no ha entrat ni entrarà mai en la política de grups i partits, ni està vinculat a cap persona o ideologia. Aquesta forma d'actuar no és una tàctica apostòlica, ni una conducta encomiable. És una necessitat intrínseca per a l'Opus Dei actuar així, ja que ho exigeix la seva mateixa naturalesa, i té un ressegellament evident: l'amor a la llibertat, la confiança en la condició pròpia del cristià enmig del món, actuant amb independència completa i amb responsabilitat personal.

No hi ha dogmes en les coses temporals. No va d'acord amb la dignitat dels homes l'intentar fixar unes veritats absolutes, en qüestions on per força cadascú ha de contemplar les coses des del seu punt

de vista, segons els seus interessos particulars, les seves preferències culturals i la seva pròpia experiència peculiar.

Pretendre imposar dogmes en les coses temporals condueix, inevitablement, a forçar les consciències dels altres, a no respectar el proïsme.

No vull dir amb això que la postura del cristià, davant els afers temporals, hagi de ser indiferent o apàtica. De cap manera. Penso, no gensmenys, que un cristià ha de fer compatible la passió humana pel progrés cívic i social amb la consciència de la limitació de les pròpies opinions, respectant, per consegüent, les opinions dels altres i estimant el legítim pluralisme. Qui no sàpiga viure així, no ha arribat al fons del missatge cristià. No és fàcil d'arribar-hi, i d'alguna manera no s'hi arriba mai, perquè la tendència a

l'egoisme i a la supèrbia no mor mai en nosaltres. Per això, tots estem obligats a un examen constant, confrontant les nostres accions amb el Crist, per reconèixer-nos pecadors i recomençar novament. No és fàcil arribar-hi, però hem d'esforçar-nos.

Déu, en crear-nos, ha corregut el risc i l'aventura de la nostra llibertat. Ha volgut una història que sigui una història vertadera, feta de decisions autèntiques, i no una ficció o un joc. Cada home ha de fer l'experiència de la seva autonomia personal, amb el que això suposa d'atzar, de tempteig i, a vegades, d'incertesa. No oblidem que Déu, que ens dóna la seguretat de la fe, no ens ha revelat el sentit de tots els esdeveniments humans. Junt amb les coses que per al cristià són totalment clares i segures, hi ha d'altres –moltíssimes–on només cap l'opinió: és a dir, un cert coneixement d'allò que pot ser vertader i oportú, però que no es pot

afirmar d'una manera incontrovertible. Perquè no sols és possible que jo m'equivoqui, sinó que –tenint jo raó– és possible que la tinguin també els altres. Un objecte que a un sembla còncav, semblarà convex als que estiguin situats en una perspectiva distinta.

La consciència de la limitació dels judicis humans ens porta a reconèixer la llibertat com a condició de la convivència. Però no és tot, i fins i tot no és el més important: l'arrel del respecte a la llibertat és en l'amor. Si altres persones pensen de manera diferent de com jo penso, és això una raó per considerar-les enemigues? L'única raó pot ser l'egoisme, o la limitació intel·lectual dels qui pensen que no hi ha més valor que la política i les empreses temporals.

Però un cristià sap que no és així, perquè cada persona té un preu

infinít, i un destí etern en Déu: per cadascuna d'elles ha mort Jesucrist.

S'és cristià quan s'és capaç d'estimar no sols la Humanitat en abstracte, sinó cada persona que passa a prop de nosaltres. És una manifestació de maduresa humana sentir la responsabilitat de les tasques de les quals veiem que depèn el benestar de les generacions futures, però això no ens pot conduir a descuidar el lliurament i el servei en els afers més corrents: tenir un detall amable amb els qui treballen al nostre costat, viure una amistat vertadera amb els nostres companys, compadir-nos de qui pateix necessitat, encara que la seva misèria ens sembli sense importància en comparació amb els grans ideals que perseguim.

Parlar de llibertat, d'amor a la llibertat, és plantejar un ideal difícil: és parlar d'una de les riqueses més grans de la fe. Perquè –no ens

enganyem— la vida no és una novel·la rosa. La fraternitat cristiana no és quelcom que baixi del cel d'una vegada per totes, sinó realitat que ha de ser construïda cada dia. I que ha de ser-ho en una vida que conserva tota la seva duresa, amb xocs d'interessos, amb tensions i lluites, amb el tracte diari amb persones que ens semblaran mesquines, i amb mesquineses de part nostra.

Però si tot això ens descoratja, si ens deixem vèncer per l'egoisme o si caiem en l'actitud escèptica de qui s'arronsa d'espatlles, serà senyal que tenim necessitat d'aprofundir la nostra fe, de contemplar més el Crist. Perquè només en aquesta escola el cristià aprèn a conèixer-se a si mateix i a comprendre els altres, a viure de tal manera que sigui Crist present entre els homes.

1. Cfr. *Ga* 4, 31 (Vg); *Ga* 5,1 (Nvg).

2. Cfr. *Is* 55, 8; *Rm* 11, 33.

3. *Rm* 8, 31.

4. *Ga* 3, 28.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/les-
riqueses-de-la-fe/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/les-riqueses-de-la-fe/) (06/08/2025)